

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. P. M.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2014, č. j. 10 A 27/2014 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2013, č. j. S-MHMP 1438910/2013. Spolu s podáním žaloby stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků. Tuto žádost městský soud usnesením ze dne 26. 3. 2014, č. j. 10 A 27/2014 - 13, zamítl. Uvedené usnesení napadl stěžovatel kasační stížností, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 13. 8. 2014, č. j. 6 As 92/2014 - 26. Městský soud proto opětovně stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ve lhůtě 10 dnů usnesením ze dne 23. 9. 2014, č. j. 10 A 27/2014 - 28. Stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek neuhradil, proto městský soud usnesením ze dne 3. 11. 2014, č. j. 10 A 27/2014 – 31, řízení o žalobě zastavil.

II. Kasační stížnost žalobce

[2] Stěžovatel napadl usnesení městského soudu o zastavení řízení kasační stížností podanou v zákonné lhůtě. Namítá, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, takže napadené usnesení bylo vydáno v rozporu se zákonem, Ústavou i dobrými mravy.

[3] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení, vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval splněním podmínek řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost je podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody, konstatoval, že napadené rozhodnutí přezkoumá z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky podřadil obecně pod veškeré důvody uvedené pod § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Z povahy věci (napadeno je usnesení o zastavení řízení) totiž jiný důvod kasační stížnosti nepřichází v úvahu. Nejvyšší správní soud dle své konstantní judikatury dále vychází z toho, že „pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně“ (rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[6] Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem, neboť by trvání na těchto podmínkách řízení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77). Nejvyšší správní soud se však zabýval pouze těmi kasačními námitkami, které směřují proti žalobou napadenému usnesení. Námitky, které se netýkají důvodů zastavení řízení, nelze podřadit pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., což znamená, že se jedná o námitky nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti se tak zdejší soud nezabýval námitkami, které se týkají neosvobození od soudních poplatků, neboť ty byly předmětem řízení o předchozí kasační stížnosti stěžovatele v dané věci.

[7] Co se týče důvodnosti zastavení řízení o žalobě, právní úprava zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je obsažena v § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, dle kterého, „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížností zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“ Soud tedy může řízení zastavit tehdy, pokud žalobce nezaplatil soudní poplatek i přesto, že byl před zastavením řízení k jeho zaplacení soudem vyzván. Obě tyto podmínky byly v případě stěžovatele splněny.

[8] Jak vyplývá ze soudního spisu, soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku a ke splnění této povinnosti mu poskytl dostatečně dlouhou lhůtu. Navíc je také třeba zdůraznit, že v případě takto stanovené lhůty se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za podanou žalobu byl splatný již dnem jejího podání. Pokud stěžovatel soudní poplatek při podání žaloby neuhradil, byl soud povinen vyzvat jej ke splnění této povinnosti v náhradní lhůtě; v jejím rámci má účastník řízení ještě možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit. Navíc stěžovatel měl v daném případě i po poslední výzvě městského soudu více než jeden měsíc k zaplacení soudního poplatku za žalobu, neboť tak dlouhá doba uběhla mezi doručením výzvy k zaplacení a doručením usnesení o zastavení řízení. Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu, je ve smyslu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích posledním dnem, kdy je účastník řízení oprávněn právně relevantním způsobem zaplatit soudní poplatek, den doručení usnesení o zastavení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 - 41, č. 1218/2007 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, č. 2328/2011 Sb. NSS).

[9] Na povinnosti zaplatit soudní poplatek v soudem stanovené lhůtě nic nemění ani prohlášení stěžovatele, že se nebude „*žadlužovat, aby získal finance na zaplacení neústavených (vyděračských) poplatků, které ztěžují přístup k právu a jsou protiústavní*“. O jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků již městský soud pravomocně rozhodl.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti neprokázal a ani neuvedl, že by soudní poplatek ve lhůtě stanovené městským soudem či později zaplatil. Ani ze soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatel soudní poplatek zaplatil. Tudíž lze dospět k závěru, že městský soud postupoval správně, pokud vydal napadené usnesení. Kasační stížnost proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení městského soudu netrpí nezákonností ani jinou namítanou vadou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., protože neshledal žádné důvody pro jeho nařízení a neprováděl dokazování.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu